

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

ENNE *kui* SUUDLEME

Triloogia 2. raamat

Fool's Goldi romaan

Susan Mallery
Before We Kiss
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Susan Macias Redmond
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05292015
ISBN 978-9949-25-733-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

2013. aasta Fool's Goldi parimale populariseerijale Angelale. Sind tunda on rõõm. Imetlen su jõudu ja optimismi, mida ilmutasid vaatamata raskustele. Sa tood ellu sära ja tänu sinule on maailm parem paik. Suur tänu sõpruse eest. Käesolev raamat on pühendatud sinule.

Armadillo.

Kuna olen armsa väikese ärahellitatud koera „ema“, tean väga hästi, millist rõõmu võivad ellu tuua loomad. Olen pikka aega olnud loomade heaolu toetaja. Minu puhul tähendab see seda, et teen annetusi organisatsioonile Seattle Humane. Organisatsiooni 2013. aasta heategevusüritusel käisin välja idee „Sinu lemmikloom armastusromaanis“.

Käesolevas raamatus kohtate toredat väikest saksa spitsi Carameli. Tema omanik oli üks kahest oksjonivõitjast ja siin toodu on tema lugu.

Kirjutamine pakub huvitavaid suhtlusvorme. Vahel räägin sellest, kuidas kogun raamatu jaoks informatsiooni. Teinekord tahavad lugejad arutleda tegelaskujude ja süžeeliinide üle, mõned on toredad lemmikloomaomanikud. Carameli omanik on väga meeldiv inimene, kes armastab oma koerakest väga. Kui ta mulle oma koerast rääkis, muutus see kõik mu silme ees nii elavaks. Loodetavasti olen tabanud käesolevas raamatus Carameli imelise olemuse.

Suur tänu Caramelile, tema omanikule ja organisatsiooni Seattle Humane (www.seattlehumane.org) liikmetele. Sest iga lemmikloom väärrib armastavat perekonda.

ESIMENE PEATÜKK

„NAASED siis kuriteopaigale?“ küsis Dellina Hopkins lävel seisvat tumedate juustega meest uurides. Ilmselt olnuks viisakas mees sisse kutsuda. Ja seda Dellina kavatseski teha... minuti pärast. Kuid kõigepealt tuleb mehel selle nimel vaeva näha.

Meeter kaheksakümne sentimeetri pikkune tumedasilmne ja kõrgilt hea välimusega Sam Ridge kissitas silmi. „Sa ei kavatse seda mulle sugugi lihtsaks teha, on nii?“ küsis ta.

Dellina naeratas. „Ei. Aga kas sina minu asemel teeksid või?“

Sam üllatas Dellinat. Ta naeratas. „Ei teeks.“

„Vähemalt oled sa aus.“ Dellina lükkas ukse puusaga lahti ja astus kõrvale, et mees saaks sisse tulla. „Milline ime.“

Sam astus sisse. Dellina lasi võrkuksel kinni plaksatada, kuid jättis paksu puitukse avatuks. Fool's Goldis oli suvi ja väljas oli soe. Tuuleõhk oleks mõnus. Pealegi – kuigi seda ei kavatsenud ta mingil juhul Samile tunnistada – tähendas avatud uks seda, et nad pole päris *omaette*. Hea küll, nad on omaette, aga vähemalt ei

tundu see nii intiimne. Ning tuginedes sellele, mis leidis aset siis, kui nad siin majas viimati kahekesi olid, oli see igati hea.

Sam seisatas keset elutuba, just nagu ei teaks, kuhu minna. Ta keeras pisut pead ning Dellinal oli tunne, et Sam vaatas magamistoa poole. Meenutades kahtlemata seda, mis seal ligemale viie kuu eest aset oli leidnud.

Dellinal oli tahtmine öelda, et see polnud tema süü, et kõigil on õigus sõbrapäeval lollusi teha. Või kui täpne olla, siis tema puhul sõbrapäevale järgnenud ööl. Ainult et ta oli täpselt teadnud, mida teeb, ning see oli olnud just nii imeline ja katastroofiiline, kui üldse oli võimalik ette kujutada. Nüüd tuli neil mõlemal Samiga selle tagajärgedega silmitsi seista.

Sam vaatas Dellina poole ja osutas siis diivani suunas. „Peak-sime vist istet võtma.“

„Kas see teeks sulle olukorra lihtsamaks?“ küsis Dellina.

„Kui ma jaatavalt vastan, kas sa siis istud?“

„Küllap vist.“

„Sellisel juhul jah. See teeb olukorra lihtsamaks.“

Dellina istus suurde tugitooli, Sam diivanile.

Sami liigutustest hoovas talitsetud jõudu. Ilmselt on põhjuseks see, et ta on endine profisportlane, mõtles Dellina vaadates, kuidas mees istet võtab. Ja ta teadis omast käest, kui hästi see mees oskab oma keha kasutada – kuigi see kõlas nagu oleks ta mõni totakas fänn. Kui nad eelmisel korral koos olid, siis ei huvitanud Dellinat istumine. Ega rääkimine. Kuid tõe au andes ka Sami mitte. Nad olid ülepeakaela magamistuppa paiskunud. Sam oli...

Dellina peletas elavad kujutluspildid meeltest. Jah, Sam oli olnud voodis võrratu. Kuid siis olid asjad allamäge läinud. Tuleb silmas pidada seda, mis on oluline. Sam on siin töö pärast.

Teda ei toonud siia kirehoog. Võttes arvesse, kuidas Sam oli teda viimased kuud vältinud, ei saanud Dellina arvates kirest juttugi olla.

Kuid kõigele lisaks oli Sam paraja supi sees.

Mõte sellele tõi Dellina näole naeratus. Jah, Samil on teda vaja. Mitte selles mõttes, et tule minuga pikema jututa voodisse, vaid töösjus. Dellina eriala oli ürituste korraldamine ja Sam tahtis korraldada tõeliselt uhke ürituse. Sam oli hädas ja Dellina oli tema pääsetee. Vahel – mitte just eriti sageli, aga vahel küll – kulgesid asjad just nii, nagu Dellinale meeldis. Nii et olles viis kuud ignoreerinud nii Dellinat kui toda ööd, oli Sam nüüd sunnitud tema palge ette ilmuma. Kas selle üle rõõmu tunda oli siis tõesti nii väär? Dellina arust sugugi mitte.

Ta toetas käed reitele ja vaatas Samile otsa. „Kuidas ma saan sind aidata?“

Sami tumedate silmade pilk peatus ta näol. „Nalja teed või? Kas sa siis ei tunnista, et sa tead väga hästi, milles asi on?“

Dellina pilgutab silmi, just nagu ei saaks millestki aru, ja ajas need suureks. „Kui sa kohtumise kokku leppisid, ei maininud sa, millest juttu tuleb.“ Muidugi teadis Dellina, miks Sam siin on, aga pisku emotsionaalset piinamist tundus tema silmis igati kohane kättemaks.

Sami lõuas liikus lihas. „Olgu. Mängime siis sinu reeglite järgi. Tere, mina olen Sam Ridge, ma olen üks firma Skoor omanikest.“

Dellina nägu läks naerule. „Ma tean, kes sa oled. Nii sügavuti pole mänguga ka mõtet minna. Räägi mulle, mida sa soovid, ja lähme sealt edasi.“

Sam kirus endamisi. „Sa käid ju Taryniga läbi. Ta on sinu teeneid kasutanud. Kui kaua sa kavatsed mind karistada?“

Taryni koha pealt oli Samil õigus. Taryn ja Dellina olid sõbrad ja olid mitu korda koos töötanud. Kõnealune suhtekorraldusfirma Skoor oli oma kontori aastavahetuse aegu Fool's Goldi kolinud. Omanikke oli neli, neist kolm endised NFLi mängijad ja Taryn oli liim, mis hoidis firmat koos.

„Ma pole veel otsustanud, kui kaua sind peaks karistama,“ tunnistas Dellina, mõeldes ise, kas silmade volksutamine oleks juba päris liig.

Sam ohkas raskelt. „Olgu. Teeme siis nii, nagu sina tahad. Näüd, kus meie firma on siia kolinud, tahame korraldada klientidele suure peo. Hotell on broneeritud, aga kaugemale pole me ürituse organiseerimisega jõudnud.“

„Peo,“ õhkas Dellina käsi rinnale surudes. „Kui tore mõte.“

Võib arvata, et neurokirurgid või need, kelle ülesandeks on maandada kosmosesüstikuid, on selliste elukutsete esimese kümne seas, millega võivad kaasneda maohaavad. Ja Sami arvates tuli unetuid öid ette ka sellel, kes pidi vastutama uusaastaõöl New Yorgis Times Square'il aset leidva ürituse sekundilise täpsusega läbiviimise eest. Kuid tema arvates oli ka NFLi meeskonnas mängimine kohati kaunis stressirohke. Meeskonnas L.A. Stallions mängides oli tema arvel kakskümmend kuus võitu, nende seas kolm otsustava mängu võitu ja üks Super Bowli võit. Ta teadis, mis tunne on, kui sind vahitakse kas staadionil või telekas ja sinu sooritusi pidevalt kritiseeritakse.

Temal oli tulemus ette teada nüüpea, kui ta jalgpalli puudutas, ning ta oli kuulnud selle poolest, et keeras selja ja lasi pealtvaatajate reaktsioonil teada anda, kas tal oli õigus. Teda kasutati surve avaldamiseks. Ta oli pikki aastaid selle keskel olnud. Kuid kedagi

sellist nagu Dellina Hopkins polnud ta pidanud iial varem alis-
tama ja kogu selle loo juures oli kõige hullem see, et Dellinal oli
õigus ta elu põrguks muuta.

Sam raputas pead. „Olgu. Annan alla. Ma toimisin valesti.“

Dellina pruunides silmades helkis säde. „Mis mõttes?“

„Tollel ööl. Et nüimoodi ära läksin. Ma lihtsalt...“ Ta osutas
magamistoa poole viiva koridori suunas. „Kõik need kleidid ja
nimekiri. Kogu see kupatus. Mul pole vähimatki tahtmist abi-
luda.“

„Minul samuti mitte.“

„Aga sinul on tuba pruutkleite täis.“

Dellina surus täidlased huuled kokku. Sam üritas mitte märgata,
kuid just Dellina suu oli tol sõbrapäeval ta tähelepanu köitnud.

Ta oli uue elukoha dokumentide jõustumiseni peatunud Ro-
nani hotellis. Ta oli läinud baari, et seal klaasike võtta, ja avasta-
nud, et on sõbrapäev ja kõik külastajad baaris paarikaupa. Kuna
ta oli just hiljuti otsustanud – taas kord – naistega mitte tegemist
teha, tahtis ta kannal ringi keerata ja tagasi oma tuppa minna.

Kuid enne kui tal õnnestus turvaliselt põgeneda, märkas ta
Dellinat. Dellina oli koos sõpradega. Nad ajasid naerdes juttu.
Teda ei märganud keegi. Dellina oli päris kenake, kuid siis ta
naeratas ja Sam oleks nagu obaduse saanud – ja tema juba teadis,
mis jõuga üks tõsine obadus on. Ta saatis Dellina laudkonnale
joogid, ta kutsuti seltskonda ja tund aega hiljem sõi ta Dellinaga
koos õhtust.

Ning pärastpoole, kui ta Dellinat suudles, avastas ta, et Del-
lina suu oli nii erutav ja huvitav, nagu ta oligi lootnud. Dellina
kutsus ta enda poole, tema jäi nõusse ja järgnenu oli uskumatu.
Kuni selle hetkeni, kui ta öösel üles tõusis ja end keset õudukat
leidis.